

105 ezer pengővel csökkenti a belügyminiszter a városi tisztviselők póttitelményeit

Debrecenbe már megérkezett a miniszter rendelete — 68 százalék lesz a pótdó, 5 százalék a kereseti adó

(A Délmagyarország munkatársától.) Debreceni jelentés szerint oda megérkezett a belügyminiszter leirata a város költségvetésének jóváhagyásáról. A belügyminiszter *leszállította a debreceni városi tisztviselők póttitelményeit is, még pedig évi hatvanötezer pengővel és január elsejétől visszamenőleg.* Debrecenben tehát már bekövetkezett az, amitől joggal tartanak a szegedi városi tisztviselők is: nemcsak kevesebb városi pótlékot kapnak, mint amennyit eddig kaptak — a belügyminiszter az eddig élvezett póttitelményeknek *alig harminc százalékát* hagyta meg —, hanem az év első négy hónapjában felvetett póttitelmények különbözetét is vissza kell téríteniük. Debrecenben a belügyminiszter nyolc százalékkal csökkentette a közszégi pótdó, amelynek kulcsát a közgyűlés eredetileg 88 százalékban állapította meg és most, a tisztviselői illetményeknél elrendelt megtakarítások felhasználásával nyolcvan százalék lesz a pótdó kulcsa. A hat százalékos előírt kereseti adó kulcsát viszont öt százalékra mérsékelte.

Szeged közgyűlése hamarabb terjesztette fel az idén is a város költségvetését a belügyminiszterhez, mint Debrecen, de Szegedre a miniszter költségvetési rendelete *még nem érkezett meg.* Vannak olyan hírek, amelyek szerint a szegedi költségvetés ügyében is megtörtént a döntés és az egy-két napon megérkezik, de az illetékesek úgy tudják, hogy a szegedi rendeletet

a belügyminiszter *még nem irta alá.* Dr. Póty József polgármesterhelyettes, akihez kérdést intéztünk az ügyben, a következőket mondotta:

— Értesülésem szerint a belügyminisztérium városi osztálya elkészült a szegedi költségvetésre vonatkozó tervezetével, a tervezetet azonban még nem referálták a belügyminiszternek. A tervezetet ismerjük, lényege és célja az, hogy *egyöntetűség legyen Szeged és Debrecen költségvetése között.*

— Ha a debreceni híradás megfelel a valóságnak, akkor abból következtetni lehet a szegedi költségvetés sorsára is. A tervezet szerint a kormány a szegedi városi tisztviselők póttitelményeit évi 105.000 pengővel kívánja csökkenteni és ezzel módot kíván nyújtani a pótdó kulcsának *tizenkét százalékos csökkentésére,* ami azt jelenti, hogy nálunk *nyolcvan százalékban* előírt pótdó 68 százalék lenne. Nem hiszem, hogy a belügyminiszter a tisztviselők pótlékát *visszamenőleg* csökkentené, erre ugyanis körülbelül határozottan tekintethető ígéretet kaptunk. Szegeden is *csökkenteni fogják egy százalékkal az általános kereseti adó kulcsát.* A döntés még azért sem történhetett meg, mert arra is ígéretet kaptunk, hogy a döntés előtt a miniszter meg fogja hallgatni kívánságainkat és észrevételeinket. Valószínű, hogy egy-két napon belül megérkezik az értesítés, hogy mikor utazhatunk Budapestre.

Interpelláció készül a képviselőházban a felsőipariskola épülete ügyében,

amelynek tatarozását egyik minisztérium sem hajlandó elvállalni

(A Délmagyarország munkatársától.) Az egyetemi klinikák felépítésével felszabadult a felsőipariskola Kálvária-téri épülete. Az épület udvari szárnyában a közegészségügyi intézet van elhelyezve, néhány helyiséget pedig a dr. Szentgyörgyi Albert egyetemi tanár vezetése alatt álló orvosi vegytani intézet foglal el. A nagy épület többi helyiségei üresek és évek óta kihasználatlanul állanak.

Annakidején, amikor az egyetemi klinikák céljaira igénybevétték az épületet, nagymérvű átalakítások történtek az épületben. Falakat átvágtak, leszerelték az ipariskola gépeit. Az iskola rendbehozásának, valamint az épület tatarozásának legalább 120—140.000 pengő volna a költsége. A város egyizben már felhívta a kultuszminisztériumot, hogy hozassa rendbe az épületet, a minisztérium azonban ez elől kitért azzal az indoklással, hogy az új ipariskola épületét a háború első hónapjában kórház céljaira vették igénybe, így az átalakítások tulajdonképpen nem a kultuszminisztérium, hanem

a hadügyi tárca érdekében történtek. A honvédelmi minisztérium viszont azzal érvelt, hogy a háború befejezése után az épületet az egyetem céljaira engedték át és így a kultuszminisztérium fennhatósága alá került. Ilyen körülmények között az épület tatarozására egyik minisztérium sem hajlandó.

Az ügyben a napokban tárgyalásokat folytatott Kőröndy Mátyás országgyűlési képviselő a minisztériumokban, de egyelőre eredménytelenül. Kőröndy közölte a Délmagyarország munkatársával, hogy a közeli napokban a felsőipariskola épülete ügyében *interpellálni fog a képviselőházban,* mert türelmetlen, hogy a kórház, majd hosszú éveken át egyetemi klinikák céljaira lefoglalt épület tataroztatására egyik minisztérium sem hajlandó. A tataroztatás elrendelése ipari szempontból is fontos volna, mert egy sereg munkanélküli iparosnak hosszabb munkaalkalmat biztosítana.

A temetői reform 30 százalékkal csökkenti a temetkezési költségeket

(A Délmagyarország munkatársától.) Feltűnést keltett az egész városban az a beadvány, amelyet az ujszegedi plébánia nyújtott be a központi temetkezésről és a kötelező ravatalozásról szóló szabályrendelet ügyében a város hatóságához. Az ujszegedi plébánia mindkét szabályrendelet megalkotása ellen tiltakozik és a felekezeti temetők fenntartását kéri, mert — mint tegnapi számunkban ismertettett beadványában mondja — a köztemető „felekezeti surlódásoknak lesz az okozója, mint a liberális szabadságkorszak egyik alkotása”.

Dr. Szabó Géza tanácsnok, a két szabályrendelet-tervezet megalkotója pénteken nyilatkozott ebben az ügyben.

— Az ujszegedi plébánia beadványa már csak azért sem helytálló, mert hiszen köztudomású, hogy felekezeti temetője Szegeden csak a zsidó hitközségnek van, a többi temető mind köztemető volt eddig is. A városokat törvény kötelezi köztemetők létesítésére, de ez a törvény jogot ad minden felekezetnek arra is, hogy saját, felekezeti temetőt rendezzen be olyan területen,

amelynek tulajdonjogával rendelkezik és amelyre a közigazgatási hatóság megengedte a temetkezést. Szegeden csak a zsidó hitközség vásárolt temető céljaira területet, a többi temetők területei városi tulajdon, tehát *kifejezetten köztemető.* A felekezeti temetők berendezését semmiféle szempont nem kívánja. Az ilyen felekezeti temetők berendezése horribilis terheket róna a vagyoniakban amugy sem dúsuló felekezetekre és nem tudom, hogy az ujszegedi katolikus hitközség vállalná-e azt a terhet, hogy *temetőterületet vásároljon* és azon felépítse azokat az épületeket és helyiségeket, amelyek nélkül ma már a város hatósága nem adhatná ki úgy sem a temetkezési engedélyt.

— Ebben a pillanatban Szegednek külön temetői szabályrendelete ugyan nincs, de megalkotását tovább már nem lehet halogatni. Akár köztemetői szabályrendeletet alkotunk, akár a központi temető gondolatának elbuktatása esetén egyszerű temetői szabályrendeletet, abban kategóriusan meg kell határozni, hogy mire van szükség minden temetőben. Ezértlen

temető sem nélkülözheti tovább a *ravatalozó helyiséget, a külön lelkészi és orvosi szobát, a boncoló helyiséget, a hűtőkamrákat, a ragályos betegségekben elhalt számára elkülönített helyiségeket.* Mindezek olyan súlyos kötelezettségeket hárítanak a temetőt fenntartó intézményekre, amelyet csak a város vállalhat. Az ujszegedi plébánia beadványa azért is érthetetlen, mert más városok már régen áttértek a központi temetkezésre minden zökkenő nélkül és senki sem látott ebben a fejlődésben *vallásellenes* tendenciákat. De érthetetlen az ujszegedi beadvány, mert hiszen az elgondolás szerint a központi temetőben is megmaradnának a felekezeti parcellák, sőt éppen a katolikus rész növekedne meg területben. Lenne azonban még egy óriási előnye a reformnak, még pedig az, hogy a temetkezési költségek *legalább harminc százalékkal csökkennének,* ami pedig *szociális szempontból* igen kívánatos.

— Lehetetlennek tartom az ujszegedi plébánának azt a kívánságát is, amely szerint a plébánia a régi temetők sírhelytulajdonosai számára huszár türelmi időt kér arra az esetre, ha a város mégis megvalósítaná a központi temető tervét. Ez a huszár türelmi idő azt jelentené, hogy ötven évig temető maradna minden hely, ahová eddig temetkeztek a szegediek, tehát ötven évig fenn kellene tartani például a teljesen elavult állapotban lévő deszkás-temető is, mert a törvény értelmében a temető beszüntetésétől számított harminc éven túl szabad csak a felszabadított területet más célra használni. Az ugynevezett „örök-sírhelyek” fogalma sem jelenti azt, hogy ezek időtlen időkre sírhelyek maradnak, mert a városnak mindenkor joga van kimondani egy temető megszüntetését és akkor harminc év múlva megszűnik az örök-sírhely is.

— A központi temető terve különben már hét év óta kísért Szegeden és régen megért a megvalósításra, mert ezt kívánja a *közegészségügy érdeke és ezt kívánják különböző szociális szempontok is.* Az ellene felsorakoztatott kifogásoknak *semmitféle komoly tartalmuk, értékük nincs,* a felekezeti sérelmekről pedig ezzel a tervvel kapcsolatban még csak beszélni sem lehet.

„Keressék meg a fiamat...”

(A Délmagyarország munkatársától.) Öreg, hajlotthátú ember jelent meg pénteken délelőtti a rendőrségen.

— *Eltűnt a fiam* — panaszkolta —, tegnap óta nem találom sehol. Kerítsék elő az urak...

— Hány éves a fiu? — kérdezték tőle.

— 30 éves — felelte az öreg siránkozva.

— Akkor bajos keresni, hiszen nagykorú, odamehetett, ahová akart, majd hazajön. Ugy lehet, hogy valahol kocsmázik...

— Nem kocsmázó ember az, pénze sem volt hozzá. Biztos, elpusztította magát... Tegnap, amikor elment, azt mondotta: *Édesapám, nem eszem többet a kenyereből...*

Az öreg Molnár István, Árviz-ucca 47. szám alatti lakos előadta azután, hogy a fia a nagy munkanélküliségben az apja kenyerét volt kénytelen enni. A fiát bántotta a dolog és azért *távozott el, hogy ne legyen többé a terhére.*

— Pedig dehogy volt teremre — siránkozott Molnár István. Nem ő a hibás, *hanem ez a mai rossz világ...*

A rendőrségen megnyugtatták az öregot, hogy fiát rövidesen előteremtik és hazaküldik...

MOZI

Budapest, óriási tömeget vonzó, grandiózus, kétrészes műsora

Belvárosi Dübörgő végzet

Zane Grey kalandor regénye

A budapesti Kamarakimagasló műsora

Széchenyi Dalol a vágy...

Egy világhírű énekes érdekes története. Szőke Szakál, Lillian Ditz és Josef Schmidt, a világhírű rádióénekes főszereplésével